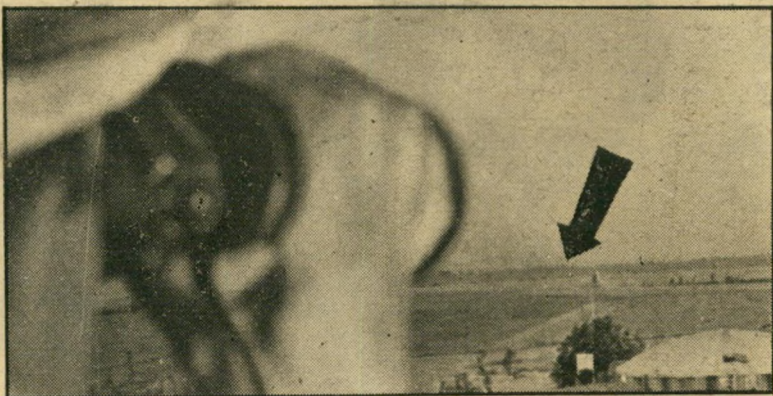

עושים את דרכם מבלי להוציא קול.
הכסר נשאר מאחור. ש. ר. האיץ שוב
בזחלו. הדרך הרחבה, ירדה במורד קל אל
עבר משטרת האריוניס — המטרה.

שוטר גרודי, מוסטפה אל-שיאתי,
עמד עם חברו על יד הצטלבות שתי
דרכי-עפר, לפני מסילת-הברזל. מרחוק ביצב-
צו אורות מכוניות קרבות ובאות. מוסטפה
ניגש לאמצע הדרך, הרים את יד שמאלו
מעל לראשו, הורה בימינו לזחל הראשון
לעצור בצד הדרך. עצם הופעת המכוניות
לא היתה חשודה במיוחד. אך הרי ההפגזה
והשמועות על התקפה ישראלית הדריכו
את שלחת השוטרים. הם רצו לבדוק את
טיבה של שיירה זו.
שני צרורות השכיבו את השנים.

גיוסים פקדו השבוע את העולם הזה.
כל חברי המערכת, כתבים, צלמים, צייר — כל מי שדא היה רתוק
לכסא — ירדו דרומה. בעמודים אלה מוסר העולם הזה את
התאור המדויב המוסמך הראשון של שבוע הרמים משני עברי
הגבול, סיפורי לחמים ומגויבים, ואת רישומיו של צייר המערכת.

מול האריוניס: למחרת עם השכמה צופה איש משק נירים על מגדל התצפית לעבר
מקום פעולת הליה (מסומן בחץ). שהיה באותו בוקר אפוף שקט אחרי ההתפוצצות בליה.

בשמעם את קול היריות, ונסו לעבר הכפר
האריוניס.

עתה חזרו הזחלים ונעו. שני טורים
איגפו את המשטרה משני צידיה. ורק
החלק השלישי נועד לפרוץ אל תוך המשטרה
עצמה, מבעד לכניסה הראשית. סיפר אחד
מיושבי הזחל הראשון בטור הפורץ: "ה-
עמדה הראשונה בה נתקלנו היתה סככת
משמר קטנה, ליד גדר-החיל החיצונית. יר-
נו לעברה מתוך הזחל צרור ארוך. לא בא
שום מענה. קפצנו אל תוכה, ומצאנו ברך,
שקנהו עדיין להט. מסכיב היו מוטלים גם
שני רוכבים, ארגוני-פעולה, תחמושת, ראדיו
זעיר וחפצים אישיים. אספנו הכל תוך כמה
שניות, והתקדמנו הלאה. רק כעבור רגע

עתה הגיע תורו של החבלן. כעוד
אנשי הזחל מחפים עליו, הניח ביד
זריזה את המטען הקטן של חומר הנפץ ש-
הוכן מראש, העיף את הדלת מצדיה. "שניה

לאחר מכן, סיפר אחד הסורצים, "כבר
היינו בפנים. הכניסה דמתה בכל לכניסה
של משטרה ישראלית. בפנים עמד שולחן
שחור של היומנאי, שלא נמצא על משמרתו.
שני צרורות ארוכים של תת-מקלע, אחד ימין
נה ואחד שמאלה, הבטיחו את שליטתנו על
האולם. התחלקנו: חלק המשיך להתקדם
במסדרון האגף הימני, וחלק במסדרון האגף
השמאלי. משהו מצא פנאי אפילו לאסוף
את הניירות והתעודות משולחן היומנאי.
באותו זמן עצמו, ביססו הזחלים את שליטת-
תם בחצר. מדי פעם, כאשר הקומה העליונה
גילתה סימני-חיים, נשלח צרור ארוך ל-
עברה. "בין המכוניות המצריות שעמדו
מול הכניסה הראשית, ספר אחד מיושבי
הזחלים, "הבחנו בכמה משוריינים ישראל-
יים פרימיטיביים שנפלו כנראה בידי ה-
מצרים בקרבות ניצנים ויד מרכזי, בימי
מלחמת השחרור. עברנו ממכונית למכונית
ובכל אחת מהן הנחנו את כמות חומר-הנפץ
המספיקה להבטיח שתישארנה קבועות במ-
קום ללא תווה במשך עשרות השנים ה-
באות."

ג הג הזחל
התעצבן.

הדקות ש-
עברו נראו לו כשעות ארוכות. עתה לא
ארכה עוד ציפייטו: הוא נקרא להתקרב עד
לדלת הראשית. יחד עם חבריו קפץ עתה
מן הזחל על מנת להעביר את שקי-חומר-
הנפץ אל קיר הבניין. תוך שניות הלכה ה-
ערימה וגבהה. החבלן כבר חיבר את הנפץ,
השמיץ שאגת אזהרה: "היכון לפיצוץ ה-
בניין!" אחר הצית את הסתיל ורק לעבר
מכוניתו. הסתיל יבער ששים שניות בדיוק.
עד אז — חייבים כל הזחלים לצאת מטוח
סכנה.

ההוראות עברו בקריאות רמות מוחל אל
זחל. הם החליקו במהירות אל מחוץ לחצר.
עתה נראה הזמן ארוך מאד. כל שניה נספ-
רה בשפתיים רוטטות.
ואז נשמעה ההתפוצצות. החזקה ביותר
שנשמעה באיזור זה. "אפילו בימי מלחמת
(המשך בעמוד 13)

